

overenskomst eller ansættelsesforhold, men der kan også være tale om frivillige ordninger.

I stk. 1, 2. pkt., er det fastsat, at fortrydelsesretten gælder, uanset om forsikringstiden er begyndt eller ej. I forsikringsforhold vil det for eksempel kunne tænkes, at forsikringsselskabet har påbegyndt opfyldelsen af sine forpligtelser (i form af løbende at garantere risikodækning) inden fortrydelsesfristens udløb. Efter forslaget vil dette ikke kunne afskære forbrugeren fra at udnytte fortrydelsesretten, ligesom selskabet ikke skal kunne kræve vederlag for den allerede opfyldte del af forsikringsaftalen. Dette svarer til den gældende retstilstand på de områder, hvor der i dag gælder fortrydelsesret.

I stk. 2 er det angivet, hvilke forsikringsaftaler der ikke er omfattet af den generelle fortrydelsesret.

På baggrund af de hensyn, der ligger til grund for en fortrydelsesret for forbrugerftaler om forsikring, jf. det, der er anført under pkt. 3 i de almindelige bemærkninger, bør en sådan ret have karakter af en almindelig regel, hvorfra der kun gøres undtagelse, hvis særlige hensyn tilsiger det. Dette synspunkt er der lagt særlig vægt på ved udformningen af bestemmelsen i stk. 2.

Det bemærkes, at forsikringer omfattet af stk. 2 fortsat vil være omfattet af de almindelige regler om opsigelse i bl.a. forsikringsaftaleloven, herunder opsigelse fra forsikringstagerens side.

I bestemmelsen fastsættes det, at der ikke skal gælde fortrydelsesret for såkaldte korttidsforsikringer, der angår en risiko, som er aktuel i et begrænset tidsrum på indtil en måned. Der er tale om forsikringer, der tegnes med bestemt afgrænsede formål for øje, f.eks. rejseulykkesforsikring og rejsegodsforsikring. Assurandør-Societetet har i denne forbindelse oplyst over for Justitsministeriet, at de mest typiske korttidsforsikringer er rejsegodsforsikringer, og at sådanne forsikringer i dag ikke i praksis tegnes som særskilte forsikringer ved dørsalg.

En del af formålet med en række af sådanne forsikringer vil ikke sjældent være opfyldt, før lovens frist for udnyttelse af fortrydelsesretten er udløbet. I det omfang forsikringsaftalen er opfyldt før udløbet af fortrydelsesretten, ville der derfor være mulighed for, at forbrugeren kunne spekulere i fortrydelse af sådanne forsikringer.

Muligheden for en vis spekulation i fortrydelse af korttidsforsikringer ville tilsvarende være til stede ved tegning af forsikringer, der angår en risiko, der strækker sig over en periode på mere end 14 dage, men som på den anden side ikke har en lang forsikringstid.

For eksempel kan det tænkes, at en forbruger tegner en rejsegodsforsikring til brug for en ferierejse,

der varer i tre uger, og at han får udleveret forsikringsbetingelserne på afrejsedagen. Hvis der ikke er indtruffet skader under de første 13 dage af ferien, ville en fortrydelsesret for forbrugeren føre til, at han efter de 13 dage kunne fortryde med den virkning, at han havde opnået 2/3 af forsikringsselskabets ydelse og samtidig skulle have sin fulde præmiebetaling tilbage.

På denne baggrund foreslås korttidsforsikringer, der angår en risiko, der strækker sig over et tidsrum på op til en måned, undtaget fra fortrydelsesretten. Dette skal dog ikke gælde for korttidsforsikring, der indgår som en del af en anden forsikring. Indgår en rejsegodsforsikring således som en del af en tegnet familieforsikring, skal der være fortrydelsesret for forsikringen som helhed.

§ 13 b, stk. 1, fastlægger forsikringsselskabets pligt til at give skriftlig oplysning om fortrydelsesretten. Ved den foreslåede regel slås det fast, at selskabet skal oplyse forbrugeren om fortrydelsesretten senest ved udlevering af forsikringsbetingelserne. Ved forsikringsbetingelserne forstås selskabets almindelige vilkår for den pågældende forsikringstype og eventuelle særlige vilkår, der er aftalt for den konkrete forsikring.

Stk. 2 i bestemmelsen angiver retsvirkningen af, at oplysningspligten tilsidesættes. I så fald er aftalen ikke bindende for forbrugeren.

Denne regel svarer til de gældende regler i lovens § 7, stk. 2, og § 13, stk. 3, om virkningen af manglende oplysning om fortrydelsesret ved henholdsvis aftaler indgået uden for fast forretningssted og fjernsalg. Ugyldigheden i medfør af det foreslåede stk. 2 indebærer således, at forbrugeren kan kræve sig frigjort fra aftalen, uden at retten dertil er begrænset af en bestemt tidsfrist. Heri ligger imidlertid ikke, at forbrugeren altid vil kunne fremsætte krav om aftalens ophævelse på et hvilket som helst senere tidspunkt. Bestemmelsen må forstås i overensstemmelse med almindelige regler om aftalers ugyldighed, hvorefter forbrugeren ved sin handlemåde efter omstændighederne vil kunne fortabe sin ret til at gøre ugyldigheden gældende.

I stk. 3 gives der hjemmel til, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes nærmere regler om formen og indholdet af de oplysninger, der skal gives i medfør af § 13 b.

Det forudsættes, at der i forbindelse med lovens ikrafttræden skal ske ændring af bekendtgørelse nr. 887 af 23. december 1987 vedrørende oplysning om fortrydelsesret i henhold til lov om visse forbrugerftaler. Således bør forsikringsaftaler ikke længere være omfattet af bekendtgørelsens §§ 2 og 6 og de dertil knyttede bilag 1 og 5. I bekendtgørelsen tænkes i ste-